

НАДЯ КРЪСТЕВА: Мечтите се сбъдват!

Автор: Елица Ценова, сп. „Българите в Австрия“

Неделя, 15 Май 2011г. 23:19ч. - Последна промяна Понеделник, 28 Май 2012г. 17:17ч.

Чувствам ролята на Кармен в кръвта си, признава звездата на Виенската опера

Надя Кръстева е родена в София. Завършва Националната музикална академия „Панчо Владигеров“, специалност „Оперно пеене“, в класа на проф. Жасмина Костова, а след това специализира в академията на Борис Христов в Рим при Анита Циркети. Работи в Държавната опера в Стара Загора, а от 2002 г. се изявява на сцената на Виенската опера.

Публиката е очарована от образите ѝ на Америк в „Аида“, Еболи в „Дон Карлос“, Леонор във „Фаворитката“ (La favorite), Мария Джезуалдо (Gesualdo), Адалджиза в „Норма“, Марина в

„Борис Годунов“, Олга в „Евгений Онегин“ и мн. др., които представя не само във Виена, но и на сцените на големите оперни театри в Чикаго, Токио, Берлин, Мюнхен, Хамбург, Есен, Москва, Цюрих, Амстердам, Валенсия, Кардиф, Рига, Саволина. В близко бъдеще тя ще зарадва почитателите на оперното изкуство и в Париж, Женева, Далас, Сан Диего. Предлагаме на вашето внимание интервю с звездата на Виенската опера, публикувано в най-новия брой (5-6/2011) на сп. „Българите в Австрия“ (Bulgaren in Oesterreich, www.bulgar-en.org)

Госпожо Кръстева, каква искахте да станете, когато бяхте на 7 години?

Исках да бъда точно това, което съм сега – оперна певица. И доказателството е в тетрадката ми от 1. клас. На първия учебен ден учителката ни помоли да нарисуваме какви искаме да станем. Аз представих сцена с певица в дълга рокля и дълга къдрава коса, каквито са оперните певици в детското въображение, и на заден план се виждаше пианист. Като малка много обичах да пея и да рисувам. Мечтата ми винаги е била да стана певица.

От 2002 г. сте във Виенската опера. Как стигнахте до тази престижна сцена?

По това време имах чудесна работа в Старозагорската опера, радвах се на уважението на колегите и любовта на публиката. Една позната агентка ми даде възможност да изпратя на директора на Операта г-н Холендер компактдиск със запис на няколко арии. Той ги е чул и ме покани на прослушване във Виена. Явих се без особени очаквания и притеснения. След като свърших с прослушването, само ме огледа, каза „Хм, Кармен“ и ме подмина. Не знаех какво означава това, но на следващия ден получих покана да остана на пробен договор за четири месеца с възможност за удължаване до две години.

Започнах, вложих цялото си старание и сърце и ето вече близо девет години пея на тази престижна сцена. Тук имах възможност да се изявя в много хубави роли и спектакли, впоследствие ме забелязаха директори на други оперни театри, агенции, получих покани да пея и на други големи сцени. Случвало ми се е заради спектакли във Виена да отказвам участия във Вашингтон, Берн, Сан Франциско, Лос Анджелис, Токио, Хамбург, тъй като през всичките тези години Виенската опера е била мой основен приоритет – мястото, което почувствах като свой дом. Но все пак успях да приема и поканите от други театри и съм щастлива, че вече ме познават и извън Австрия, а същевременно имам опера, която обичам и на която съм вярна.

Вие се превъплъщавате в много силни женски образи. Как подходите към ролите си?

Един от най-хубавите ми дебюти тук бе в ролята на Еболи от „Дон Карлос“ във френския вариант на операта под режисурата на Петер Конвични. Той беше изградил много сложен образ на Еболи и го бе сложил в центъра на постановката, така че тя присъства през цялото време на сцената, а това прави ролята много дълга и тежка, истинско предизвикателство. Мария Джезуалдо в едноименната опера на Шнитке е друг интересен образ. Тук имахме една модерна и трудна за градене музика, в която не можеш да се отпуснеш. През цялото време трябваше да мисля, да пресмятам, да броя тактове, но тази роля се оказа един от най-големите ми успехи. С много любов подготвих и ролята на Леонор де Гузман във „Фаворитката“ – имах чувството, че музиката е огледало на емоциите ми – едва се сдържах да не заплача по време на финалния дует. Много вълнуващо беше и да вляза в кожата на Амнерис от „Аида“. Големият диапазон, който се изисква за ролята, е в синхрон с противоречивите и силни емоции, раздиращи този персонаж. Допадна ми и ролята на Прециосила в новата постановка „Силата на съдбата“ (La forza del destino) – една малко по-различна акробатична задача.

Кои са най-важните качества, на които се осланяте?

Операта е трудно изкуство и човек трябва да е много борбен и дисциплиниран. Нашата професия не е чисто пеене или актьорство, тя е съвкупност от много неща. Човек трябва да докаже, че е надежден, че работи с добри намерения, че е всеотдаен и влага сърце и душа. Тези неща се забелязват и оценяват. Случвало ми се е да пея със счупен крак, болна, но не мога да си позволя да се предам. Имала съм много трудни моменти, когато ми е коствало много усилия да преодолеем себе си, да стана, да се изтупам и да продължа, но съм доволна, че не съм позволила на тези моменти да ме сломят.

Директорът на Операта г-н Холендер казва за вас, че сте най-добрият глас за ролята на Кармен. Вие дори външно приличате на героинята на Проспер Мериме. Имате ли по-специално отношение към тази роля?

Това е ролята, която приемам като най-близка до себе си, до характера и натюрела си – така да се каже, чувствам я в кръвта си. Разбира се, най-трудното идва, когато трябва да се намерят подходящите изразни средства, за да могат емоциите най-пълно да достигнат до другите. По въпроса за приликите... нека отговоря по любимия си философски начин: мисля, че когато човек излъчва нещо специфично, това не е случайно. Визията е първото, което се формира вследствие на характера – той се отпечатва върху чертите и излъчването. Неслучайно има специалисти, които определят характера на човек по физиономията и излъчването му.

НАДЯ КРЪСТЕВА: Мечтите се сбъдват!

Автор: Елица Ценова, сп. „Българите в Австрия“

Неделя, 15 Май 2011г. 23:19ч. - Последна промяна Понеделник, 28 Май 2012г. 17:17ч.

Какво обичате да правите, когато сте свободна?

Обичам да рисувам и да пиша стихове, но го правя по моя си начин, когато имам нужда и вдъхновение. И го правя само за себе си. Обичам да слушам музика – най-различни жанрове в зависимост от настроението си. Много обичам да се разхождам сред природата и това ме зарежда с енергия, дава ми свобода и сила. Когато нещо започне да ме притиска, търся полета на душата, на мисълта и се опитвам да се освободя от лошите мисли, да изляза от проблема, който ме е заклешил. Тогава отивам на някое високо място и гледам надалеч. Поглеждам на света „от горе“. Обичам да мечтая и вярвам, че мечтите се сбъдват.

Най-ценни за мен са моментите със семейството ми. Симона, дъщеря ми, е уникална. Тя е най-добрата ми приятелка наред с майка ми. Каквото и да правим заедно, винаги е интересно и забавно. Превръщаме ежедневието си в празник.

Дъщеря ви Симона вече има сериозни музикални изяви. Бихте ли я поощрили да се занимава с опера?

Разбира се. Само че в момента тя се интересува от други неща. Операта все още щ изглежда демоде, не толкова интересна като хитовете на големите поп изпълнители. Може би с времето ще промени отношението си и ще види, че не всеки може да бъде Бритни Спирс, а и не винаги е хубаво да си. Аз съм твърдо „за“ това един ден тя да се опита да върви по нашия път и да се занимава с оперно пеене. Но това е много личен избор. Хората от семейството знаят и нещата от кухнята, които остават далеч от ползрението на публиката и нямат нищо общо с блясъка на сцената и аплодисментите. Аз съм имала много разочарования и трудности, но от позицията на 10-годишния си опит мога да кажа, че положителните неща в тази професия са повече.

Надя Кръстева се вдъхновява от творчеството на Елена Образцова, Федора Барбиери и Криста Лудвиг. Тя вярва, че човек се учи цял живот и не спира да експериментира, но най-важното е да бъде автентичен, да не изгуби себе си и идеалите си. Кармен е ролята, с която оперната прима грабна сърцата на виенската публика. Когато изпълнява прочутата „Хабанера“, от нея блика страст, енергия, нежност и сила, очите щ имат „онова сладно и същевременно свирепо изражение“, което Проспер Мериме описва в новелата си „Кармен“. А като прибавим и онази „странна и дива хубост, която отначало изумяваше, но не можеше да се забрави“, разбираме защо все по-често образът на Кармен се свързва с българското мецосопрано.